Tage Kristian Kristensens prædiken juleaften

Taler
Tage Kristian Kristensen
Præst

Dato
24. december 2025

Sted
Sædden Kirke, Esbjerg

Omstændigheder
Prædikentekst
Lukasevangeliet kapitel 2, vers 1-14

Billedet af 'Earthrise', der omtales i prædikenen, kan ses nederst på siden.

Ideer til prædikener kommer egentlig på de underligste måder. Lad mig give et eksempel: Vi er vandhunde i min familie, så når vi rejser, bader vi hele tiden, og da jeg lå ved en pool i Italien i sommers med min familie, så tænkte jeg på, at når *jeg* lavede et hovedspring i poolen, så kunne man jo passende kalde det for en ”månelanding” på grund af min skaldede knold. Så nørdede jeg videre med den idé og så begyndte jeg at tænke på bands som Moon Jam og til sidst sad jeg og nynnede den sang, som Thomas og Mikael lige har spillet for os: *Fly me to the moon*, Og det var sådan jeg fik ideen til denne juleaften – nemlig at det skal handle om månen – ikke om mænds måner, men om den *rigtige* måne langt ude i det blæksorte og tomme rum.

Da jeg luftede ideen til personalet om, at vi her i Sædden Kirke på juleaften skulle begynde med at høre *Fly me to the moon*, så var der én der sagde, at ”det er da ikke særligt juleagtigt”, men der er jeg nu uenig, for *Fly me to the moon* er jo en kærlighedssang og Jesus og julen er ligesom Guds kærlighedserklæring til kloden. Da barnet blev født i stalden, var det, så at sige, Guds ”kærtegn til kloden”.

Der har desuden altid være en sammenhæng mellem rummet og kristendommen, mellem astronomi og teologi. Og kirkens folk har jo altid interesseret sig for rummet og himmelen, selvom himlen ikke er er det samme som rummet, for ”himlen” betyder ganske enkelt dér hvor Gud er.

Ikke alene var de tre vise mænd: Kasper; Melchior og Balthasar jo efter sigende astronomer, der fulgte Betlehemsstjernen som en vejviser til Jesusbarnet, men nogle af de ældste stjerneobservatorier i verden er faktisk grundlagt af den

katolske kirke.

Den katolske kirke har en lang tradition for astronomisk forskning gennem *Vatikanobservatoriet* som er en af verdens ældste astronomiske forskningsinstitutioner, med rødder helt tilbage til 1582.

Vatikanobservatoriet har også en moderne forskningsafdeling, der kaldes Vatican Advanced Technology Telescope (VATT), som ligger på Mount Graham i det sydøstlige Arizona. Det drives i samarbejde med University of Arizona

.... og apropos astronomi og teoretisk fysik, så var det faktisk også en præst, der skabte teorien om The Big Bang og dermed om hvordan det hele, også verdensrummet, oprindeligt blev til.

Så jeg tænker at det er meget passende og relevant, at vi med vores sanger, Thomas, og vores organist, Mikael, og Frank Sinatra tog en lille flyvetur til månen.

Der var nemlig en rumrejse, der i særlig grad bandt juleaftensdag, månen og jordkloden sammen. For på selve Juleaftensdag i 1968 udsendte Apollo 8 - astronauterne Frank Borman, Jim Lovell og William Anders en historisk besked til verden fra deres måne-kredsløb, hvor de læste de første ti vers af Skabelsesberetningen fra Første Mosebog, og de afsluttede med en velsignelse, hvor de ude fra rummet sagde:

"*Og fra besætningen på Apollo 8 afslutter vi med godnat, held og lykke, en glædelig jul, og Gud velsigne jer alle – jer alle på den gode Jord*".

Dette ikoniske øjeblik, set og hørt af en milliard mennesker, viste Jorden som den så ud fra rummet og fremhævede menneskehedens fælles hjem midt i den globale uro. Ganske som det stadig er i dag med orange mænd og nationale og internationale uroligheder og krig både her og der. Sådan var det desværre også dengang. Vi bliver ikke rigtig klogere, vi, der bebor den gode jord.

Ja, astronauterne på Apollo 8 kaldte i deres velsignelse jorden for ”den gode jord”.

Der er ingen tvivl om, at jordkloden ude i det blæksorte og kolde rum fremstår som noget ganske andet og ganske unikt. Særegen og smuk tog jorden sig ud og rummets uendelighed og golde mørke forstærkede blot jordens skønhed for astronauterne.

Kloden lignede en marmorkugle ude i rummet. En ædelsten midt i en uendelig intethed af mørke og kulde.

"*Vi rejste til månen, men det var jorden vi opdagede*", sagde astronauten, der tog det berømte billede, der kaldes Earthrise.

Efter at have fløjet i kredsløb om månen, blev der på månens skyggeside helt sort og helt mørkt, så sort at det ligefrem var skræmmende fortalte astronauterne, og så så de pludselig jorden.

Apollo 8's astronauter: Jim Lovell, Bill Anders og Frank Borman, var de første der så jorden ude fra og dermed os selv udefra.

Og allerede året efter, i 1969, satte mennesker for første gang fod på månen, og vendingen: "*The eagle has landed*" er en berømt sætning, der først blev sagt af astronaut Neil Armstrong, da Apollo 11's månemodul Eagle landede sikkert på månens overflade.

Udtrykket "*the eagle has landed*" betyder, at missionen er nået til sit afgørende vendepunkt: nemlig til selve ankomsten.

Det er ikke målets *fulde* realisering, men det er det øjeblik, hvor alt forandrer sig, fordi den længe ventede nærhed nu er blevet en realitet. Noget umuligt er blevet muligt – mennesket har sat sin fod på et nyt territorium.

Overført til julens budskab kan julen netop forstås som den guddommelige "landing" .... det er bare den modsatte bevægelse *fra* evigheden *til* endeligheden, hvor astronauterne rejste fra endeligheden til uendelighedens rum

Så Julen fortæller os om en anden landing, en anden ankomst, en anden begyndelse. For i Betlehems mørke nat lander Gud selv i verden. Gud ankommer. Himmelens Gud bliver jordens barn. Så stille begynder det, at

næsten ingen lægger mærke til det. Alligevel er det, der sker i juleevangeliet verdenshistoriens største nyhed: Gud er ikke længere langt borte. Han har sat sin fod i vores menneskeliv.

Han valgte at være tæt på – så tæt, at han blev én af os. Han valgte at elske verden indefra.

Julen er Guds stille landing. Guds "The eagle has landed". Gud *stiger ned*, ikke i majestæt og skræmmende voldsomhed, men i sårbarhed og skrøbelighed – i skikkelse af et lille barn.

Inkarnationen – at Gud blev menneske! - er øjeblikket, hvor Gud lander i menneskelivets støv og mørke. Julenat er himlens tavse meddelelse til os, at: "*Gud er ankommet i verden*."

Den guddommelige mission har nået sin jordiske begyndelse, sit "touchdown" i Betlehem.

Og hvor julen er Guds ankomst, så bliver påsken Guds fuldbyrdelse. Jesu ord på korset – "*Det er fuldbragt*" – er selve formålet med Jesu fødsel. Det, der begyndte i stalden, bliver her ført til sin afgørelse: Kærlighedens mission, gudsrigets selvhengivelse, forsoningens mysterium.

Hvis julen er "the eagle has landed", så er påsken øjeblikket, hvor den guddommelige mission ikke blot er begyndt, men gennemført. Mellem de to udsagn – landing og fuldbyrdelse – ligger hele Jesu liv: forkyndelsen, helbredelserne, lignelserne, konfrontationen med ondskaben, og til sidst den totale selvhengivelse.

Set på den måde hænger jul og påske uløseligt sammen: I Julen lander Gud i verden. Langfredag fuldbyrder Gud sit værk. Påskenat påbegynder Gud en ny begyndelse, en ny skabelse. En ny pagt med os mennesker.

Når Jesus siger "*Det er fuldbragt*", er det som om Gud siger: "*Det, jeg kom for at gøre, er nu gjort. Den vej, der begyndte i Betlehem, er ført til ende.*"

Og hvorfor gør Gud sig alle disse anstrengelser for at opretholde forholdet til verden og dens menneskebørn. Det er fordi han *vil* sin skabning, og hele

Bibelen handler egentlig kun om Guds vilje til at opretholde sit forhold til sin skabning.

På samme måde som astronauterne så jordkloden som noget exceptionelt smukt midt i den blæksorte og uendelige intethed i rummet. Således ser Gud også på kloden, på sin skabning, på os.

Måske kan vi af julen lære at se på kloden og på hinanden med Gud og kærlighedens øjne, og måske kan vi denne juleaften høre en stille omskrivning af ordene fra månen: "*Kærligheden er landet*." Håbet har sat sin fod i verden. Gud har taget bolig midt iblandt os. Det er det, vi fejrer i julen. Lyset, der ikke kan slukkes. Fredens Gud, der ikke kan jages bort. Kærligheden, der ikke giver op.

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.

Amen

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Anden tekstrække, Juleaften, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/tage-kristian-kristensens-praediken-juleaften